

Pirineos Selección

Gewürztraminer 2010



Agustí Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

La varietat de raïm Gewürztraminer, procedent d'Alsàcia i també de la zona del Palatinat, al sud d'Alemanya, i amb poca implantació al nostre país, dóna uns vins exhuberants i atractius. El vi Pirineos Selección, elaborat al 100% amb aquesta varietat per Bodegas Pirineos al Somontano (província d'Ossa), és espectacular. El celler ha sabut matisar en la seva elaboració amb diferència dels el-

borats per altres firmes a la mateixa zona. Hi destaquen notes de cítrics i fruits de la passió. El seu color groc és molt atractiu. En boca el seu caràcter és afruitat i golós. Omple la boca com una fruita madurada a l'arbre. Ben fred, és molt adequat com a aperitiu. Per la seva sensació dolça té un maridatge perfecte amb un formatge Cabrales autèntic. Preu aproximat: 8 euros. La collita 2010, que he tin-



gut el privilegi de tastar en primícia, es presentarà el mes que ve a la premsa especialitzada.

El celler elaborador: Bodegas Pirineos, situat a Barbastro, és pioner en l'elaboració de vins de qualitat a la zona, com a continuador de l'antiga Cooperativa. Pertany al grup Barbastro. Per a més informació: www.bodegapiirineos.com i www.gi.rovi.cat

Col·leccionisme

El Carnaval arriba tard

En algunes poblacions gironines és una festa ben consolidada



Xavier Romero

Amb uns dies de retard sobre el que acostuma a ser habitual, la present edició del Carnaval i la corresponent quaresma ja està a punt d'iniciar-se a les poblacions gironines, a les viles costaneres amb una especial incidència i tradició. La màxima atenció tornarà a estar dipositada en el temps que farà, per allò d'haver de suportar amb poca roba en alguns casos les temperatures pròpies de l'hivern, i tement sobretot la pluja, que farà que es deixessin de celebrar les populars rues i desfilades, i altres actes a l'aire lliure.

Els col·leccionistes de tots aquells objectes al·lusius, d'altra banda, ja estan alerta per aconseguir aquelles peces que puguin anar proveint llurs fons. Uns objectes que quan tenen a veure amb el paper imprès resulten de molt fàcil adquisició, en forma de programes, opuscles, fotografies, postals, cartells, entrades a locals i números especials editats per part de mitjans de comunicació i dels mateixos municipis involucrats.

Tot això, tal com expressem quan parlem d'altres vessants, pel que fa a la base, a tot allò relatiu a l'actualitat i en condicions ben assequibles. Ja en altres nivells, l'aficionat que vulgui aprofundir en aquest terreny, tant per curiositat com per afició als motius carnavalescos, o en alguns casos també quan decideixi fer algun estudi de recerca i divulgatiu, forçosament haurà d'anar enrere en el temps i intentar trobar objectes com més antics millors.

Són molt curiosos en aquest sentit els gravats de les últimes dècades del segle XIX, que de manera profusa apareixien als setmanaris il·lustrats anteriors a l'aparició industrial de la fotografia, i que retraten meravellosament la festa pagana per excel·lència, d'antic concentrada en algunes ciutats europees ben emblemàtiques en el món carnavalesc com Venècia, Florència, Nàpols, Torí, Roma (el cèlebre Corso i la tradicional lluita de confeti i mocoletti), Cannes (amb la seva excepcional batalla de flors), Menton,



Niça, París, Magúncia, Colònia, i ja saltant a l'Estat espanyol, a les grans capitals Madrid, Barcelona, Sevilla, València, Cadis, Tenerife i Las Palmas. D'aquí, la festa de la disbauxa passaria al Nou Món, on la moda s'escampà per indrets emblemàtics com ara Rio de Janeiro, que han arribat a convertir-se en uns carnivals de solera i mundialment famosos.

El col·leccionista avançat anirà a la recerca també dels targetons i els carnets de ball dels grans teatres com el Liceu de Barcelona, on tot alternant amb la representació d'òperes s'oferien uns balls de màscares molt populars.

En els darrers anys, en diverses localitats de les comarques gironines la incidència del carnestoltes ha anat cada temporada a més, i gràcies a l'entusiasme de tanta gent i a unes programacions cada cop de més variades i de més categoria, s'han aconseguit unes celebracions de nivell, que funcionen com a reclam turístic.

Gironins del segle XIX

Joan Pons Rivas

Aquell era un lloc tranquil, on la vida avançava a un ritme molt més suau que a la bulliciosa capital. A més, tots els veïns es coneixien, se saludaven pel nom i sabien què feien els altres. S'hi estava bé, però d'anar tan a poc a poc es corria el risc d'aturar-se. Per això ell tenia una pensada: de moment només era una ratlla vermella fins a Guanabacoa, però algun dia aquell rastre de tinta dibuixat al mapa seria una carretera.

Joan Pons Rivas va néixer a principis del segle XIX a la localitat selvatana de Blanes, però de jove va marxar a Cuba per dedicar-se al comerç. A la colònia espanyola, Pons es va instal·lar en una localitat anomenada Santa María del Rosario. Aquella població havia estat fundada el 1732 pel comte de Bayona, alcalde de l'Havana, després d'obtenir el necessari permís del rei Felip V. La idea del noble era tenir prou poder per controlar els moviments d'esclaus rebels que es revoltaven i no acceptaven treballar a les seves plantacions de sucre que tenia a la zona.

Actualment, Santa María del Rosario forma part del municipi del Cotorro, situat a la província de l'Havana, i no és una de les ciutats més destacades de l'illa. Tot el contrari del que passava en temps de Joan Pons Rivas, quan l'activitat agrícola era un dels sectors econòmics més importants de Cuba i això feia que Santa María del Rosario gaudís de més activitat.

Val la pena remarcar que el comerciant blanenc, al llarg de la seva vida, més enllà d'encarregar-se dels negocis particulars que li eren propis, també va tenir responsabilitats polítiques a l'aleshores colònia espanyola. Aquesta activitat pública es va concentrar en tres períodes diferents emmarcats en el darrer terç del segle XIX. El primer va ser durant la República de 1873 i després, ja quan els Borbons havien recuperat el tron d'Espanya, entre el 1880 i 1883 i entre el 1890 i el 1893, respectivament. De tots els càrrecs ocupats per Joan Pons Rivas destaca el d'alcalde de Santa María del Rosario, des del qual va promoure la construcció d'una carretera que unís la població amb la de Guanabacoa, amb l'objectiu de promoure el moviment comercial entre ambdues.

El comerciant selvatà ja no es va moure de l'illa, i va morir pocs mesos després de ser alcalde per darrera vegada, el 1894. Anys més tard el seu fill, José Pons, també seria el màxim mandatari de Santa María del Rosario. Passaria quan Cuba ja s'havia independitzat d'Espanya.



Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista